

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 lutego 2013 r.,

sprawy **H. Ż.**

skazanego z art. 281 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 maja 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 28 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddala kasację obrońcy skazanego H. Ż. jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. L. Kancelaria Adwokacka 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwalnia skazanego H.Ż. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 23 maja 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 lutego 2012 r., którym H. Ż. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 281 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego H. Ż. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów: art. 457 § 3 kpk i art. 433 § 2 kpk poprzez nie rozważenie przez Sąd II instancji

zarzutu naruszenia prawa materialnego sformułowanego w apelacji a polegającego na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, podczas gdy dowody zebrane w postępowaniu karnym nie wskazywały na powyższe ustalenie”, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu kasacji obrońca zarzucił dodatkowo, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutu apelacji, że Sąd pierwszej instancji „nie rozważyła w ogóle kwestii wystąpienia po stronie oskarżonego dobrowolnego odstąpienia od popełnienia czynu w zakresie zwrotu 100 zł pokrzywdzonemu” stwierdzając w podsumowaniu: „Z tych też względów formułowany w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego świadczący o sprawstwie i winie oskarżonego powinien zostać przez Sąd II instancji szczegółowo rozważony i w każdej wyżej opisanej kwestii uzasadniony, tak aby nie nasuwał żadnych wątpliwości. Sąd II instancji nie rozważył wskazanego zarzutu apelacyjnego i nie podał w uzasadnieniu orzeczenia czym się kierował uznając zarzuty apelacji za niezasadne, czym rażąco naruszył art. 433 § 2 kpi i art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 kpk”.

Prokurator Prokuratury, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego H. Ż. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk. Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz, z tego tytułu, stosownego wynagrodzenia.

Zarzuty sformułowane zarówno w petitum kasacji, jak i w jej uzasadnieniu są oczywiście bezzasadne. Wbrew temu co twierdzi obrońca, który w kasacji powtarza, w istocie dosłownie, zarzuty wniesionej przez siebie apelacji, Sądy obu instancji, w wystarczającym zakresie, w uzasadnieniach spełniających, odpowiednio, wymogi określone w art. 424 kpk i w art. 457 § 3 kpk, rozważyły kwestię kwalifikacji prawnej z art. 281 kk czynu przypisanego oskarżonemu H. Ż. oraz dobrowolności odstąpienia od popełnienia tego czynu. Przekonuje o tym rzetelna lektura obu tych dokumentów. Zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy wobec sformułowanych w apelacji i jej uzasadnieniu zarzutów obraży

prawa materialnego, przedstawiły pełną i przekonującą argumentację na rzecz uznania za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego H. D., zwłaszcza te złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz zeznania M. K. Natomiast z tych dowodów w sposób jednoznaczny wynika, że H. Ż. nie tylko dokonał kradzieży pieniędzy na szkodę H. D., ale także, bezpośrednio po jej dokonaniu, stosował wobec pokrzywdzonego przemoc, stosunkowo nieznacznej intensywności wobec zaawansowanego wieku pokrzywdzonego, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych pieniędzy, których dobrowolnie nie zwrócił, a został do tego zmuszony zachowaniem M. K. Jeżeli tak właśnie było, co trafnie ustaliły Sądy obu instancji, to bez wątpienia takie zachowanie oskarżonego, zarzucone mu w akcie oskarżenia, należało zakwalifikować z art. 281 kk, z jednoczesnym przyjęciem, że sprawca tego czynu dobrowolnie od czynu tego nie odstąpił. To właśnie, z należyłą starannością, zostało rozważone przez Sądy obu instancji w uzasadnieniach ich orzeczeń.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.